

Connie Willisová

V Rialtu

(ikarie 1997/02)

Vážná mysl bývala nutným předpokladem k pochopení newtonské fyziky. Nejsem přesvědčen, že to naopak nemůže být překážkou v chápání kvantové teorie.

- Úryvek z projevu Dr. Gedankena k výroční schůzi Mezinárodního kongresu kvantových fyziků ICQP v Hollywoodu v roce 1989.

Do Hollywoodu jsem se dostala kolem půl druhé a začala jsem s pokusy ubytovat se v Rialtu.

"Lituji, nemáme žádné volné pokoje," řekla dívka za pultem. "Všechno je rezervováno pro nějaké vědátory."

"Patřím k těm vědátorům," odpověděla jsem. "Jsem Dr. Ruth Baringerová a rezervovala jsem si dvojlůžák."

"Je tu taky pár republikánů a zájezd z Finska. Když jsem tu nastupovala, říkali mi, že sem jezdí všichni ti lidé od filmu, ale zatím jsem tu viděla jenom toho chlápka, který hrál přítele jiného mužského v jednom filmu. Vy nejste od filmu, že ne?"

"Ne," řekla jsem. "Patřím k těm vědátorům. Jsem Dr. Ruth Baringerová."

"Já se jmenuji Tiffany," svěřila se. "Já vlastně vůbec nemám hotelovou školu. Pracuji tu, abych si mohla platit za lekce transcendentní jógy. Ve skutečnosti jsem napůl modelka a napůl herečka."

"Já jsem kvantový fyzik," opakovala jsem a snažila se dostat hovor zpět do správných kolejí. "Jmenuji se Ruth Baringerová."

Chvilí zápolila s počítačem. "Nevidím tu vaši rezervaci."

"Možná je na jméno Dr. Mendozové. Máme bydlet společně."

Opět se pustila do souboje s počítačem. "Pro ni tu taky nemám rezervaci. Jste si jista, že nechcete jít do hotelu Disneyland? Spousta lidí si ty dva plete."

"Chci Rialto," trvala jsem na svém a prohrabávala kabelku, kde jsem měla zápisník. "Mám tu potvrzení rezervace s číslem W 37420."

Naťukala to do stroje. "Jste doktor Gedanken?" zeptala se.

"Dovolíte, prosím?" vmísil se postarší muž.

"Hned se vám budu věnovat," odpověděla mu Tiffany. "Jak dlouho u nás zůstanete, doktore Gedankene?" zeptala se mě.

"Promiňte," zoufale se vnucoval muž. Měl rozčuchané bílé vlasy a ve tváři zmatený výraz, jako by právě prožil něco strašlivého nebo se už pokoušel o ubytování v Rialtu.

Neměl ponožky. Napadlo mě, zda právě on není doktor Gedanken. Ten byl totiž tím hlavním důvodem, proč jsem se rozhodla jet na setkání. Zmeškala jsem jeho přednášku o vlnové dualitě částic minulý rok, ale četla jsem její text v ICQP Journal a zdálo se mi, že to opravdu dává smysl, což bylo víc, než se dá říct o větší, části kvantové teorie. Letos měl hlavní přednášku a já byla rozhodnuta ji vyslechnout.

Nebyl to on. "Jmenuji se Dr. Whedbee," začal postarší muž. "Dali jste mi jiný pokoj."

"Všechny pokoje jsou skoro stejné," řekla Tiffany. "Jenom je v nich víc či míň postelí a tak."

"V mém pokoji je někdo!" zafuněl doktor. "Doktorka Sleethová. Z Texaské university v Austinu. Právě se převlékala." Zdálo se, že se mu vlasy zježily ještě víc. "Myslela si, že jsem masový vrah."

"A říkáte, že se jmenujete Whedbee?" zeptala se Tiffany a znovu začala trápit počítač. "Nemám tu pro vás žádnou rezervaci."

Dr. Whedbee se rozplakal.

Tiffany vytáhla papírový ručník, otřela pult a obrátila se zpět ke mně. "Co pro vás mohu udělat?" zeptala se.

Čtvrtek, 19:30 Slavnostní zahájení. Dr. Halvard Onofrio z Marylandské university v College parku promluví na téma "Pochybnosti provázející Heisenbergův princip neurčitosti 11. Taneční sál.

Dostala jsem pokoj až po páté odpoledne, kdy Tiffany skončila směna. Do té doby jsem posedávala v předsálí s doktorem Whedbee a poslouchali jsme, jak si Abey Fields stěžuje na Hollywood.

"Co je špatného na Racinu?" ptal se. "Proč musíme pořád jezdit do tak exotických míst, jako je Hollywood? A v minulém roce to v Saint Louis nebylo o moc lepší. Lidi z Institutu Henri Poincarého se pořád vytráceli, aby si prohlédli Oblouk a Buschův stadion."

"Když tak mluvíme o Saint Louis," řekla Dr. Takumiová, "už jsi viděla Davida?"

"Ne," odpověděla jsem.

"Vážně ne?" zeptala se. "Loni jste na výročním setkání byli téměř nerozluční. Projížděly parníkem při měsíčku a tak, ne?"

"Co je na programu dnes večer?" obrátila jsem se na Abeyho.

„David tu byl před chvílkou," pokračovala doktorka Takumiová. "Chtěl, abych ti vyřídila, že se jde podívat na ty hvězdy na chodníku."

"A o tomhle právě mluvím," řekl Abey. "Parníčky a filmové hvězdy. Co mají tyhle věci společného s kvantovou teorií? Racine by fyzikům poskytl nejlepší podmínky. Ne jako tohle... tohle... chápete, že máte Graumanův palác přímo naproti přes ulici? A Hollywoodský bulvár, kde

se scházejí všechny tyhle pouliční gangy. Kdyby vás chytli, že nosíte červenou nebo modrou, tak by..."

Zarazil se. "Není to doktor Gedanken?" zeptal se s pohledem upřeným k pultu.

Otočila jsem se a podívala se také. Menší kulaťoučký muž s knírkem se pokoušel získat nocleh. "Ne," řekla jsem, "to je Dr. Onofrio."

"Ach ano," pronesl Abey s pohledem ponořeným do programu setkání. "Mluví dnes při slavnostním zahájení. O Heisenbergově principu neurčitosti. Půjdete tam?"

"Ještě nevím určitě," řekla jsem. Měl to být vtip, ale Abey se nezasmál.

"Musím se setkat s doktorem Gedankenem. Sehnal fondy na nový projekt."

Zajímalo by mě, co měl být Dr. Gedankenův nový projekt zač - strašně ráda bych s ním pracovala.

"Doufám, že přijde na můj seminář o nádherném světě kvantové fyziky," řekl Abey s pohledem upřeným k recepci. Stalo se neuvěřitelné. Zdálo se, že Dr. Onofrio dostal klíč a mířil k výtahům. "Myslím, že jeho projekt má něco společného s chápáním kvantové teorie."

No tak tím jsem vypadávala ze hry. Kvantové teorii jsem vůbec nerozuměla. Občas jsem mívala vlezlý pocit, že jí nerozumí vůbec nikdo včetně Abeyho Fieldse, jenže to nechtějí přiznat.

Chci říct, že elektron je částice, ale chová se jako vlna. Ve skutečnosti se neutron chová jako dvě vlny a interferuje sám se sebou (nebo s jinými) a vy nemůžete nic z toho pořádně změřit kvůli Heisenbergově principu neurčitosti, ale to ještě nebylo nejhorší. Když použijete Josephsonův přechod, abyste zjistili, jaké zákony elektrony poslouchají, proklouznou kolem Bariéry na druhou stranu a nezdá se, že by si dělaly těžkou hlavu z omezení rychlostí světla. Prostě dokud neotevřete krabici, není Schrödingerova kočka ani živá ani mrtvá a všechno dohromady to dává asi stejný smysl, jako když mne Tiffany oslovovala jako Dr. Gedanken.

To mi připomnělo, že jsem slíbila zavolat Darlene a nechat jí číslo našeho společného pokoje. Ještě stále jsem neměla žádný pokoj, ale kdybych čekala déle, odjela by. Letěla do Denveru, aby promluvila na CU, a pak měla pokračovat do Hollywoodu někdy zítra ráno. Přerušila jsem Abeyho uprostřed chvalozpěvu na Racine v zimě a šla jí zavolat.

"Ještě stále nemám pokoj," řekla jsem, když se mi ozvala. "Měla bych ti nechat zprávu na záznamníku nebo mi raději dáš své číslo do Denveru?"

"To nevadí," odpověděla Darlene. "Už ses viděla s Davidem?"

Pro objasnění představy vlnové funkce si Dr. Schrödinger zvolil kočku, která by byla vložena do krabice s kusem uranu, lahví jedovatého plynu a Geigerovým počítacem. Pokud dojde k rozpadu uranového jádra, zatímco je kočka v krabici, uvolní záření, které aktivuje Geigerův počítáč, ventil a ten otevře láhev s jedovatým plynem. Jelikož je v kvantové teorii nemožné předpovědět, zdali dojde k rozpadu uranového jádra, dokud je kočka v krabici, a lze jen vypočítat pravděpodobný poločas rozpadu, kočka vlastně není ani živá, ani mrtvá, dokud neotevřeme krabici.

- Ze semináře "Nádherný svět kvantové fyziky" vedeného na Výročním setkání ICQP ve Wahoo PhDr. A. Fieldsem z univerzity v Nebrasce.

Úplně jsem zapomněla varovat Darlene před napůl modelkou a napůl herečkou Tiffany.

"Co tím chceš říct, že se vyhýbáš Davidovi?" zeptala se mě nejméně třikrát. "Proč bys dělala něco tak hloupého?"

Protože v Saint Louis jsem skončila na parníku při měsíčku a nestihla se vrátit zpátky do konce konference.

"Protože se chci účastnit programu," řekla jsem i potřetí, "a ne bloudit v muzeu voskových figur. Jsem už žena ve středním věku."

"A David je muž ve středním věku, podle mého názoru fakt okouzlující. Ve skutečnosti se obávám, že je možná posledním okouzlujícím mužem v celém vesmíru."

"Půvab nech kvarkům," řekla jsem a zavěsila. Cítila jsem se vznešeně až do chvíle, kdy jsem si uvědomila, že jsem ji neupozornila na Tiffany. Vrátila jsem se zpět k pultu. Myslela jsem si, že úspěch Dr. Onofria naznačil obrat k lepšímu. Tiffany se zeptala, "Co pro vás mohu udělat?" a nechala mě tam stát.

Po chvíli jsem to vzdala a vrátila se k rudým a zlatým pohovkám.

"David tu byl zas," poznamenala Dr. Takumiová. "Požádal mě, abych vyřídila, že šel do muzea voskových figur."

"V Racine nejsou žádná muzea voskových figur," podotkl Abey.

"Co se plánuje na dnešní večer?" zeptala jsem se a vytrhla mu z ruky program konference.

"Seznamovací večírek začíná v půl sedmé, slavnostní zahájení bude v tanečním sále a pak ještě nějaké semináře."

Přečetla jsem si témata seminářů. Jeden se zabýval Josephsonovým přechodem. Elektrony se nějak dokázaly dostat přes bariéru, i když neměly energii k tomu potřebnou. Možná bych i já mohla nějak získat pokoj bez zapsání v recepci.

"Kdybychom byli v Racinu," ozval se Abey a podíval se na hodinky, "už bychom byli dávno ubytovaní a šli bychom na večeři."

Z výtahu se vynořil Dr. Onofrio s kufry v rukou. Přešel kolem a klesl na pohovku vedle Abeyho.

"Taky vám dali pokoj s polonahou ženskou?" zeptal se Dr. Whedbee.

"Nevím," odpověděl Dr. Onofrio. "Nenašel jsem ho." Smutně pohlédl na klíč. "Dali mi číslo 1282, ale pokoje tu mají nanejvýš číslo 75."

"Myslím, že se půjdu podívat na seminář o chaosu," řekla jsem.

Nejvážnějším problémem, jemuž dnes kvantová teorie čelí není základní předpoklad omezení přesnosti měření ani EPR paradox. Je to nedostatek paradigmatu. Kvantová teorie nemá žádný vhodný pracovní model, žádné přirovnání, které by ji definovalo a vystihlo.

- Úryvek z řeči Dr. Gedankena.

Do pokoje jsem se dostala v šest a po krátké pútce s napůl poslíčkem a napůl hercem, který si nemohl vzpomenout, kam dal má zavazadla, jsem i vybalila.

Mé šaty, které byly celou cestu z MIT v dokonalé nežehlivé úpravě, prošly v okamžiku, kdy jsem otevřela kufr, vlnovým kolapsem a vypadaly jako Schrödingerova téměř mrtvá kočka.

Snažila jsem se z hotelové služby vymámit žehličku, pak jsem se vykoukala, vzdala se pokusů o získání žehličky a napařila šaty ve sprše, prošvihla jsem "Seznamovací večírek s občerstvením" a přišla na slavnostní zahajovací řeč Dr. Onofria s půlhodinovým zpožděním.

Otevřela jsem dveře do tanečního sálu tak tiše, jak jsem jen mohla a vklouzla dovnitř. Doufala jsem, že začnou později, ale muž, kterého jsem neznala, už uváděl dalšího řečníka: "....a je inspirací v tomto oboru pro každého z nás."

Vrhla jsem se k nejbližší volné židli a posadila se.

"Ahoj," řekl David. "Všude jsem tě hledal. Kde jsi byla?"

"V muzeu voskových figur rozhodně ne," zašeptala jsem.

"To jsi měla," odpověděl také šeptem. "Bylo to bezva. Byl tam John Wayne, Elvis a Tiffany, napůl modelka a napůl herečka s makovicí napůl prázdnou a napůl vyklepanou."

"Pššt," řekla jsem.

"... osobnost, na jejíž slova všichni čekáme, Dr. Ringgit Dinariovou."

"Co se stalo Dr. Onofriovi?" zeptala jsem se.

"Pššt," řekl David.

Dr. Dinariová vypadala podobně jako Dr. Onofrio. Byla malá, baculatá, měla knírek a byla oblečená v pruhovaném kaftanu duhových barev. "Dnes večer budu vaším průvodcem po podivném novém světě," prohlásila. "Po světě, kde musíte odhodit vše, co jste kdy znali, všechen

selský rozum a všichni uznávanou moudrost. Po světě, kde se všechny zákony změnilly a kde se často zdá, že tu vůbec žádné zákony neplatí."

Dokonce i mluvila stejně jako Dr. Onofrio. Stejnou řeč pronesl před dvěma lety v Cincinnati. Napadlo mne, zdali během svého pátrání po pokoji číslo 1282 neprodělal nějakou podivnou proměnu a nestal se ženou.

"Než budu pokračovat," prohlásila Dr. Dinariová, "kteří z vás už prošli tunelem na druhou stranu?"

Newtonská fyzika používala jako pracovní model stroj. Právě přirovnání ke stroji se všemi jeho navzájem propojenými součástmi, jeho koly a převody, příčinami a následky umožnilo myslet v termínech newtonské fyziky.

- Úryvek z přednášky Dr. Gedankena.

"Tys věděl, že nejsme na správném místě," zasyčela jsem na Davida, když jsme unikli do předsálí.

Když jsme vstali, abychom odešli, Dr. Dinariová pozvedla svou baculatou ručku v duhově pruhovaném rukávu a zvolala hlasem Charltona Hestona, "Ó, nevěřící! Neodcházejte, neboť zde je pravda!"

"Přechod tunelem na druhou stranu by toho vlastně dost vysvětloval," ušklíbl se David.

"Pokud není zahájení v tanečním sále, tak kde vlastně je?"

"Vím já?" odpověděl. "Nechceš se jít podívat na budovu Capitol Records? Je postavená ve tvaru sady gramofonových desek."

"Chci jít na zahájení."

"Reflektor na střeše bliká morseovkou slovo Hollywood."

Zamířila jsem k recepci.

"Co pro vás mohu udělat?" zeptala se dívka za pultem. "Jmenuji se Natalie a jsem napůl herečka..."

"Kde se dnes večer koná setkání ICQP?" udeřila jsem na ni.

"Jsou v tanečním sále."

"Vsadím se, že jsi ještě navečeřela," vnucoval se David. "Koupím ti kornout zmrzliny. Je tu fantastické místo, kde mají přesně takovou zmrzlinu, jakou koupil Ryan O'Neal pro Tatům v Papírovém měsíci."

"V tanečním sále je někdo z druhé strany," sdělila jsem Natálii. "Já hledám ICQP."

Chvilí bušila do klávesnice počítače. "Lituji, ale nevidím tu pro ně žádnou rezervaci."

"A co takhle Graumanův palác?" lákal dál David. "Nebo chceš radši pravdu? Chceš si poslechnout Charltona Hestona? Chceš vidět kvantovou teorii v praxi?" Chytil mě za ruce. "Pojď se mnou," řekl vážně.

V Saint Louis jsem utrpěla kolaps vlnové funkce dost podobný tomu, který postihl mé šaty, když jsem otevřela kufr. Tenkrát jsem skončila na parníčku na půl cesty do New Orleans. Teď se to stalo zas a já najednou kráčela po nádvoří Graumanova paláce, lízala zmrzlinu a snažila se dostat nohu do šlépějí Myrny Loyové.

Musela být malá jako skřítek nebo jí jako dítěti bandážovali chodidla. Totéž se zjevně dalo říci o Debbie Reynoldsové, Dorothy Lamourové a Wallaceovi Beerym.

Jediné šlápoty, které mi téměř padly, patřily Kačeru Donaldovi.

"Já to vidím jako mapu mikrokosmu," poznamenal David a přejel rukou mírně nerovný chodník z cementových čtverců s otisky a podpisy.

"Podívej se na tyhle stopy. Víme, že tu něco bylo. Stopy jsou téměř stejné, jen čas od času padneš na tohle," - klekl si a ukázal na otisk zaťaté pěsti Johna Wayna - "a tohle," - zamířil k pokladně a ukázal na stopu nohy Betty Grableyové - "taky dokážeme rozeznat podpisy, ale co znamená ta zmínka o 'Sidovi' na těch čtvercích? A co znamená tohle?" Ukázal na čtverec patřící Redu Skeltonovi. Nápis hlásal, DÍKY SIDOVI JSME TO ZMÁKLI.

"Pořád si myslíš, že už jsi objevila zákonitost," pokračoval a přešel na druhou stranu, "ale Van Jonnsonův čtverec je tak trochu vmáčklý našikmo mezi Esther Williamsovou a tenhle, kde je napsáno Cantiflas. A kdo je sakra May Robsonová? A proč jsou všechny tyhle dlaždice prázdné?"

Podařilo se mu zatáhnout mě za seznam držitelů Cen Akademie. Byla to jakási stěna z tepaného železa připomínající harmoniku. Stála jsem v záhybu mezi lety 1944 a 1945.

"A pokud by ti to ještě nestačilo, náhle si uvědomíš, že stojíš na nádvoří. Dokonce ještě ani nejsi uvnitř v budově."

"A ty si myslíš, že takhle to vypadá s kvantovou teorií?" zašeptala jsem. Zatlačil mě až k Bing Crosbymu, který vyhrál kategorii Nejlepší herec za Faráře u sv. Dominika. "Myslíš, že ještě ani nejsme uvnitř?"

"Myslím, že o kvantové teorii toho víme stejně, co můžeme zjistit o May Robsonové z jejích šlápot," odpověděl, opřel se dlaní o tvář Ingrid Bergmanové (nejlepší herečka, Plynové lampy) a připravil mě o možnost ústupu. "Myslím, že nechápeme z kvantové teorie nic, ani tunelování, ani páry. Naklonil se ke mně. "Ani vašeň."

Nejlepším filmem roku 1945 byl Ztracený víkend. "Dr. Gedanken tomu rozumí," odsekla jsem a vymanila se z objetí držitelů cen Akademie a Davida. "Víš, že dává dohromady nový výzkumný tým pro velký projekt o chápání kvantové teorie?"

"Ano," odpověděl. "Nechceš jít do kina?"

"V devět je seminář o chaosu," řekla jsem a postoupila k bratrům Marxovým. "Musím se vrátit."

"Pokud tě zajímá chaos, můžeš zůstat třeba právě tady," poznamenal a udělal pár kroků, aby se podíval na otisky dlaní Ireně Dunneové. "Můžeme jít do kina a pak na večeři. Poblíž Hollywood and Vine je restaurace, kde mají bramborovou kaši, ze které Richard Dreyfuss modeloval Ďáblovu horu v Blízkých setkáních třetího druhu."

"Chci se setkat s Dr. Gedankenem," namítla jsem a unikla do bezpečí na chodník. Ohlédla jsem se zpět na Davida.

Vrátil se zpět na druhou stranu nádvoří a díval se na podpis Roy Rogerse.

"Děláš si legraci? Nerozumí tomu o nic víc než my."

"No, alespoň se snaží."

"Já taky. Problémem je, jak může jeden neutron interferovat sám se sebou a proč tu jsou otisky jen dvou Triggerových kopyt."

"Je osm padesát pět," řekla jsem. "Jdu na semináře chaosu."

"Pokud ho najdeš," odpověděl a poklekl na jedno koleno, aby si prohlédl podpis.

"Najdu ho," trvala jsem zamračeně na svém.

Vstal, strčil ruce do kapes a usmál se na mne. "Je to bezva film," dodal.

Už to tu bylo zas. Obrátila jsem se a téměř utekla na druhou stranu ulice.

"Dávají devátý díl Benjiho" zavolal za mnou. "Náhodou si v něm vymění tělo se siamskou kočkou."

Čtvrtek, 21.00-22.00 "Věda o chaosu." L. Durcheinander, Lipsko. Seminář o struktuře chaosu. Budou diskutovány principy chaosu včetně motýlího efektu, fraktálu a nespojitého vlnění. Salonek Clary Bowové.

Nemohla jsem seminář o chaosu najít. Salonek Clary Bowové, kde se měl konat, byl prázdný. V salonku Fatty Arbuckla byla schůze vegetariánů a všechny ostatní konferenční místnosti byly zamčené. V tanečním šale ještě řečnila tunelářka. "Vejdí!" rozkázala mi, když jsem otevřela dveře. "Čeká tu na tebe osvětlení!"

Šla jsem si lehnout.

Zapomněla jsem se ozvat Darlene. Určitě už odjela z Denveru, ale zavolala jsem její záznamník a nechala jí tam alespoň číslo pokoje pro případ, že by si vyzvedla vzkazy. Ráno bych se měla zastavit v recepci a říct jim, aby jí dali klíč. Pak jsem šla spát.

Nespala jsem dobře. V noci vysadila klimatizace, takže jsem ráno nemusela naparovat šaty. Když jsem vstala, jen jsem se oblékla a šla dolů.

Program začínal v devět hodin workshopem Abeyho Fieldse "Nádherný svět" v salonku Mary Pickfordové, snídání v tanečním sále a "Experimenty s opožděnou volbou" v sále Cecila B. DeMilla A v mezzaninu.

Snídaně v tanečním sále, to znělo nádherně, i když se vždy nakonec ukáže, že to je káva z várnice a koblihy. Od minulého poledne jsem nejedla nic kromě kornoutu zmrzliny, ale pokud tu někde poblíž byl David, bude se ochomýtat kolem jídla a já se mu chtěla vyhnout. Včera večer to byl Graumanův palác. Dneska bych nejspíš skončila na farmě Knotta Berryho. Byla jsem rozhodnuta, že se tak nestane, i když David je okouzlující.

Uvnitř sálu Cecila B. De Milla A byla tma jako v pytli. Dokonce i diapozitivy promítané na plátno v popředí vypadaly jako černé. "Jak můžete sami vidět," říkal právě Dr. Lvov, "laserový impuls už je v pohybu dříve, než experimentátor aktivuje vlnový nebo částicový detektor."

Pustil další diapozitiv, který byl pro změnu tmavošedý. "Použili jsme Mach-Zehnderův interferometr s dvěma zrcadly a částicový detektor. Pro první sérii pokusů jsem dovolili experimentátorovi, aby se rozhodl, který z přístrojů použije a zvolil si libovolnou metodu výběru. Pro druhou sérii pokusů jsme použili nejprimitivnější náhodnou volbu..."

Znovu cvakl tlačítkem projektoru a ukázal bílý diapozitiv s černými tečkami, který dával dost světla, abych objevila prázdnou židli u uličky asi o deset řad dál. Spěchala jsem, abych se k ní dostala, dokud je dost světla, dokud se nezmění obrázek. Sedla jsem si.

"...pár mincí. Alleyovy pokusy ukázaly, že když byl nainstalován detektor částic, světlo bylo zaznamenáno jako částice. Když byl instalován vlnový detektor, světlo se chovalo jako vlnění bez ohledu na to, kdy byl přístroj pro detekci zvolen."

"Ahoj," řekl David. "Prošvihla jsi pět černých diáků, dva šedé a jeden bílý s černými tečkami."

"Pssst," odpověděla jsem.

"V našich dvou sériích jsme se chtěli ujistit, zda vědomá volba ovlivňuje výsledek." Dr. Lvov přepnul na další černý snímek. "Jak vidíte, graf ukazuje, že mezi experimenty, kdy byl druh detektoru zvolen vědomě a kdy byl vybrán náhodně, není žádný podstatný rozdíl."

"Nechceš jít na snídání?" zašeptal David.

"Už jsem jedla," odpověděla jsem stejně a čekala, zdali mi nezačne kručet v břiše hlady a neprozradím se. Žaludek nezklamal a ozval se.

"Je tu fantastická restaurace blízko Hollywood and Vine, kde mají vafle, které Katharine Hepburnová dělala pro Spencera Tracyho ve filmu Nejprve stvořil ženu."

"Pssst," zasyčela jsem.

"A po snídani bychom mohli zajít k Frederickovi a podívat se do muzea podprsenek."

"Budeš už prosím tě zticha? Nic neslyším."

"Ani nevidíš," neodpustil si, ale více či méně se podřídil a vytrpěl ještě devadesát dva černých, šedých a bílých černě tečkovaných obrázků.

Dr. Lvov konečně rozsvítil a s úsměvem zamrkal na obecenstvo. "Vědomí nemá žádný měřitelný vliv na výsledek experimentu. Jak řekl jeden z mých asistentů, 'ten malý ďáblík ví, co chcete udělat, ještě dřív, než to víte vy.'"

To měl být nejspíš vtip, ale mně to moc legrační nepřipadalo. Otevřela jsem program konference a hledala něco, kam by David nešel ani za nic.

"Co vy dva? Jdete na snídani?" zeptal se Dr. Thibodeaux.

"Ano," odpověděl David.

"Ne," řekla jsem já.

"Dr. Hotard a já jsem se chtěli najíst někde, kde je to vraiment Hollywood."

"David o takové restauraci ví," poznamenala jsem. "Vyprávěl mi o podniku, kde mají grapefruitovou šťávu, kterou James Cagney chrstl do tváře Mae Clarkové ve Veřejném nepříteli."

Dr. Hotard se přihnul s kamerou a čtyřmi svazky průvodce. "Možná byste nám mohl ukázat Graumanův palác, ne?" zeptal se Davida.

"Samozřejmě vám ho ukáže," ujistila jsem ho. "Lituji, že nemohu jít s vámi, ale slíbila jsem Dr. Venkovskému, že zajdu na jeho přednášku o booleovské logice. A po Graumanově paláci vás může David zavést do podprsenkového muzea u Fredericka."

"A co Brown Derby?" zeptal se Dr. Thibodeaux. "Slyšel jsem, že vypadá jako zámek." Odtáhli ho. Dívala jsem se, dokud bezpečně neopustili předsálí. Pak jsem se propížíla nahoru na přednášku Dr. Whedbeeho o informační teorii. Dr. Whedbee tam nebyl.

"Šel sehnat zpětný projektor," vysvětlila doktorka Takumiová. Měla talířek s půlkou koblihy v jedné ruce a polystyrénový šálek v druhé.

"Byla jsi na té snídani v tanečním sále?" zeptala jsem se.

"Ano. Ta kobliha byla poslední. Káva jím došla krátce potom. Nebylas náhodou na té přednášce Abeyho Fieldse, že ne?" Postavila šálek a ukousla z koblihy.

"Ne," řekla jsem a napadlo mne, zdali se mám spolehnout na moment překvapení nebo jí tu koblihu vyrvat nějakým zápasnickým chvatem.

"O nic jsi nepřišla. Celou dobu jenom krákal o tom, že bychom měli mít setkání v Racine." Nacpala si do úst poslední kousek koblihy. "Už ses viděla s Davidem?"

Pátek, 21.00-22.00 "Experiment Heuréka: Přednáška s diapozitivy. J. Lvov, Vysoká škola Eureka. Popisy, výsledky a závěry Lvovových experimentů s opožděnou vědomou volbou a náhodným výběrem. Sál Cecilia B. DeMilla A.

Dr. Whedbee konečně přišel. Nesl zpětný projektor a šňůru táhl za sebou. Zapnul ho. Světlo se nerozsvítilo.

"Podrž to," řekla doktorka Takumiová a podala mi šálek a tácek. "Takový máme u nás na Caltechu. Potřebuje upravit meze fraktálové základny."

Udeřila ze strany do projektoru.

Na tácku nezůstal po koblihách ani drobek. Na dně šálku zbyl asi milimetr kávy. Chystala jsem se klesnout až na dno, když znovu bouchla do projektoru. Světlo se rozsvítilo. "Naučila jsem se to na semináři o chaosu včera večer," poznamenala, vytrhla mi šálek a dopila zbytek. "Mělas tam být. Salonek Clary Bowové byl pěkně našlapaný."

"Myslím, že můžeme začít," řekl Dr. Whedbee. Dr. Takumiová a já jsme si sedly. "Informace je přenos sdělení obsahující význam," začal Dr. Whedbee. Napsal na desku projektoru zeleným markerem značky Magie slovo VÝZNAM nebo možná INFORMACE.

"Když je informace náhodná, význam nelze přenést a my dostáváme stav entropie." Napsal to pod slovo VÝZNAM červeným fixem. Jeho rukopis byl naprosto nečitelný.

"Stavy entropie jsou odstupňovány od nízké entropie, jakou je známé popraskávání ve vašem autorádiu, až do stavu úplného rozvratu, kdy je vše náhodné a zmatené a kdy se nepředává žádná informace."

Ach, můj Bože, pomyslela jsem si, zapomněla jsem v hotelu upozornit na Darlene.

Když se Dr. Whedbee znovu sklonil k desce, aby ji ozdobil dalším hieroglyfem, vytratila jsem se ven a šla dolů do recepce. Doufala jsem, že Tiffany ještě nenastoupila službu. Byla tam.

"Co pro vás mohu udělat?" zeptala se.

"Mám pokoj 663," řekla jsem. "Mám ho mít společně s doktorkou Darlene Mendozovou. Přijede dnes ráno a bude potřebovat klíč."

"Na co?" zeptala se Tiffany.

"Aby se dostala do pokoje. Mohla bych být někde na přednášce, když přijede."

"Proč nemá klíč?"

"Protože tu ještě není."

"Měla jsem dojem, že říkáte, že je s vámi na pokoji."

"Bude se mnou na pokoji. Jmenuje se Darlen Mendozová."

"A vaše jméno?" zeptala se s rukama nad klávesnicí počítače.

"Ruth Baringerová."

"Nemám tu pro vás rezervaci."

Za devadesát let od objevu Planckovy konstanty jsme udělali působivý pokrok v kvantové fyzice, ale byly to především pokroky v technologii, ne v teorii. Pokroky v teorii můžeme dělat jen tehdy, když máme model, který si dokážeme představit.

- Úryvek z přednášky Dr. Gedankena.

Pohybovala jsem se s Tiffany chvíli na úrovni vysoké entropie, probíraly jsme fakt, že nemám rezervaci, stav klimatizace, a pak jsem náhle přehodila výhybku na problém klíče pro Darlene. Doufala jsem, že ji zastihnu nepřipravenou. Fungovalo to stejně dobře, jako Alleyovy experimenty s opožděným výběrem.

Uprostřed mých pokusů vysvětlit, že Darlen nespravuje klimatizace, přišel Abey Fields.

"Viděla jste Dr. Gedankena?"

Zakroutila jsem hlavou.

"Byl jsem si jist, že přijde na můj workshop 'Nádherný svět', ale nepřišel a v hotelu tvrdí, že nemohou najít jeho rezervaci," řekl a pročešával pohledem předsálí. "Náhodou jsem zjistil, čím se zabývá jeho nový projekt, a byl bych pro něj naprosto perfektní. Chystá se najít paradigma pro kvantovou teorii. Není to on?" zeptal se a ukázal na postaršího muže, který právě vstupoval do výtahu.

"Myslím, že to je Dr. Whedbee," řekla jsem, ale on už se rozběhl předsálím směrem k výtahu.

Málem to stihl. Dveře výtahu se zabouchly právě v okamžiku, kdy dorazil.

Několikrát stiskl knoflík výtahu, aby se dveře zase otevřely, a když to nefungovalo, pokusil se upravit meze fraktálové základny. Obrátila jsem se zpět k pultu.

"Co pro vás mohu udělat?" zeptala se Tiffany.

"Něco ano," řekla jsem. "Darlene Mendozová, která je se mnou na pokoji, přijede někdy dnes dopoledne. Je to filmová producentka. Přijede, aby obsadila hlavní ženskou roli v novém filmu s Robertem Redfordem a Harrisonem Fordem. Až dorazí, dejte jí klíč. A spravte klimatizaci."

"Ano, madam," odpověděla.

Josephsonův přechod je uspořádán tak, že elektrony musejí získat energii navíc, aby překonaly energetickou bariéru. Přesto však bylo zjištěno, že některé elektrony jednoduše proklouznou na druhou stranu jako tunelem; jak to vyjádřil Heinz Pagels, "procházejí zdí."

- Ze semináře "Nádherný svět kvantové fyziky," A. Fields, UNW.

Abey přestal bušit na knoflík výtahu a pro změnu se pokoušel roztáhnout jeho dveře.

Přešla jsem k postranním dveřím a ven na Hollywoodský bulvár. Davidova restaurace byla blízko Hollywood and Vine. Otočila jsem se na druhou stranu, směrem ke Graumanovu paláci, a zapadla do první restaurace, kterou jsem uviděla.

"Jmenuji se Stephanie," řekla číšnice. "Kolik vás bude?"

V mé blízkosti nikdo nebyl, dokonce ani dost daleko.

"Nejste napůl herečka a napůl modelka?" zeptala jsem se.

"Ano. Pracuji tady na poloviční úvazek, abych si vydělala na kurz Holistické kadeřnictví."

"Jsem jednočlenná výprava," vysvětlila jsem a ukázala jí jeden prst, aby bylo naprosto jasno. "Chci stůl daleko od okna."

Zavedla mě ke stolu u okna, podala mi jídelní lístek velký jako makrosvět a druhý položila na druhou stranu stolu.

"Naše dnešní specialita ke snídani je papája nadívaná tropickým ovocem, řeřichový salát, radicchio a vinaigrette. Přijdu pro vaši objednávku, až dorazí váš společník."

Postavila jsem jeden jídelní lístek tak, aby mne schoval před pohledem zvenčí, otevřela jsem ten druhý a přečetla si, co nabízejí ke snídani. Zdálo se, že všechny položky obsahují slova jako cilantro nebo lemongrass.

Napadlo mne, zdali radicchio není kalifornské slovo pro koblihu.

"Ahoj," řekl David, sebral postavený jídelníček a posadil se. "Ta paštika z mořských ježků vypadá dobře."

Byla jsem opravdu ráda, že ho zas vidím. "Jak ses sem dostal?" zeptala jsem se.

"Proklouzl jsem tunelem na druhou stranu," řekl. "Co je vlastně extra-panenský olivový olej?"

"Chtěla jsem koblihu," řekla jsem smutně.

Vzal mi z ruky jídelníček, položil ho na stůl a vstal. "Hned vedle je fantastická restaurace, kde mají koblihy, které Clark Gable učil Claudette Colbertovou namáčet do kávy ve Stalo se jedné noci."

Ta fantastická hospoda byla pravděpodobně až někde na Long Beach, ale byla jsem tak zesláblá hlady, že jsem nedokázala odporovat. Vstala jsem. Stephanie přispěchala.

"Dáte si ještě něco?" zeptala se.

"Odcházíme," řekl David.

"Oukej," poznamenala, odtrhla účtenku z bloku a připlácla ji na stůl. "Doufám, že vám snídane chutnala."

Najít paradigma je obtížné, pokud to je vůbec možné. Díky Planckově konstantě je svět, který vidíme, ovládán Newtonovou mechanikou. Částice jsou částice, vlny jsou vlny a objekty nemizí náhle stěnami a neobjevují se na druhé straně. Kvantové efekty převažují jen na subatomové úrovni.

- Úryvek z přednášky Dr. Gedankena

Restaurace stála vedle Graumanova paláce, což mě trochu znervózňovalo, ale měli tam vejce a slaninu a toasty a pomerančovou šťávu a kávu. A koblihy. "Myslela jsem, že snídáš s Dr. Thibodeauxem a Dr. Hotardem," poznamenala jsem a namočila jednu do kávy. "Co je s nimi?"

"Šli někam k Forest Lawn. Dr. Hotard chtěl vidět kostel, kde se ženíl Ronald Reagan."

"On se ženíl ve Forest Lawn?"

Ukousl si z mé koblihy. "Ve Wee Kirk of the Heather. Věděla jsi, že Forest Lawn má největší olejomalbu na náboženské téma na celém světě?"

"Tak proč jsi s nimi nešel?"

"Abych proměškal film?" Uchopil mě za obě ruce. "Ve dvě je matiné. Pojď tam se mnou."

Cítila jsem, jak se všechno kolem začíná hroutit. "Musím se vrátit," řekla jsem a snažila se vyprostit ruce. "Ve dvě je panelová diskuse o EPR paradoxu."

"Další promítání je v pět. A ještě jedno v osm."

"V osm má Dr. Gedanken přednášku."

"Víš, v čem je problém?" zeptal se a pořád mě držel za ruce. "On to vlastně není Graumanův palác; je Mannův, takže Sid tam nikdy není, abychom se ho mohli zeptat. Například proč některé páry jako Joanne Woodwardová a Paul Newman mají společný čtverec a jiné ne? Co třeba Ginger Rogersová a Fred Astaire?"

"Víš v čem je hlavní problém?" řekla jsem a vytrhla ruce ze sevření. "Potíží je v tom, že nebereš nic vážně. Tohle je konference, ale ty se nestaráš o program, nezajímá tě přednáška Dr. Gedankena, ani se nesnažíš pochopit kvantovou teorii!" Zašátrala jsem v kabelce po drobných, abych zaplatila.

"Myslel jsem, že o tom mluvíme pořád," namítl David překvapeně. "Problémem je, kam zařadit Ivy, kteří hlídají dveře. A co ty ostatní dlaždice bez otisků slavných?"

Pátek, 14.00 - 15.00 Panelová diskuse o EPR paradoxu. I. Takumiová (moderátor), R. Iverson, L. S. Ping. Diskuse o posledních výzkumech jednoduchých korelací včetně nelokálních

vlivů, Kalkatského návrhu a vášně. Salonek Keystonských policajtů.

Hned jakmile jsem se vrátila do Rialta, šla jsem nahoru do pokoje podívat se, zdali už tam není Darlene. Nebyla. Když jsem se pokoušela volat recepci, telefon nefungoval. Vrátila jsem se zpět k pultu. Nikdo tam nebyl. Čekala jsem patnáct minut a pak jsem šla na panelovou diskusi o EPR paradoxu.

"Paradox Einstein-Podolsky-Rosenův není slučitelný s kvantovou teorií," začala Dr. Takumiová. "Nestarám se, co naznačují experimenty. Dva elektrony na opačných koncích vesmíru se nemohou ovlivňovat navzájem, aniž by nezničily celou teorii prostoročasového kontinua."

Měla pravdu. I kdyby se podařilo najít vhodný model pro kvantovou teorii, co s EPR paradoxem? Pokud experimentátor zkoumal jeden z páru elektronů, který se původně srazil, měnila se tím okamžitě korelace druhého, i když byly světelné roky vzdáleny.

Zdálo se, jako by byly tou srážkou navěky spojeny, stále sdílely tutéž dlaždici, i pokud se octly na opačných stranách vesmíru.

"Pokud by spolu elektrony okamžitě komunikovaly, souhlasil bych s vámi," poznamenal Dr. Iverson, "ale to nedělají. Prostě se navzájem ovlivňují. Dr. Shimony definoval toto vzájemné působení ve své přednášce o vášni a můj pokus zcela jasně..."

Vzpomněla jsem si na Davida, která se nade mnou skláněl mezi nejlepšími filmy let 1944 a 1945 a fikal, "Myslím, že o kvantové teorii toho víme asi tolik, kolik můžeme odvodit o May Robsonové z jejích stop."

"Nemůžete to vysvětlit tím, že budete vynalézat nové termíny," namítla doktor Takumiová.

"Rozhodně nesouhlasím," ozval se Dr. Ping. "Vášeň působící na dálku není právě vymyšlený termín. Je to prokázaný jev." To rozhodně je, pomyslela jsem si a vzpomněla si na Davida, jak si vzal obrovský jídelníček z výlohy a prohlásil: "Ta paštika z mořských ježků vypadá dobře."

Nezáleželo na tom, kam se elektron vydal po srážce. Dokonce i kdyby vyrazil opačným směrem, než leží Hollywood and Vine, dokonce i kdyby si postavil do výlohy jídelníček a schoval se za ním, ten druhý elektron by si ho stejně našel a zachránil ho před radicchio a koupil mu koblihy.

"Prokázaný jev!" vykřikla Dr. Takumiová. "Cha!" pro zdůraznění zabušila předsednickým kladívkem.

"Chcete říct, že vášeň neexistuje?" řekl Dr. Ping a zbrunátněl.

"Chci říct, že jeden mizerný experiment je stěží totéž jako prokázaný jev."

"Jeden mizerný experiment? Ten projekt mě stál pět let života!" vybuchl Dr. Iverson a zahrozil jí pěstí. "Já vám ukážu vášeň působící na dálku!"

"Jen to zkuste a já vám upravím meze fraktálové základny!" odpověděla Dr. Takumiová a uhodila ho do hlavy předsednickým kladívkem.

Ale přesto je nalezení paradigmatu možné. Newtonovská fyzika není stroj. Má jen některé vlastnosti stroje. A my musíme ve viditelném světě najít model který by měl tyto někdy bizarní vlastnosti kvantové fyziky. Takový model, i když to zní nepravděpodobně, už jistě někde existuje a je na nás ho najít.

- Úryvek z přednášky Dr. Gedankena

Než přijela policie, sebrala jsem se a odešla nahoru do svého pokoje. Darlene tam ještě nebyla, telefon a klimatizace ještě nefungovaly. Začala jsem mít obavy. Vydala jsem se ke Graumanově paláci, abych se podívala po Davidovi, ale nebyl tam. Za zástěnou cen Akademie byli Dr. Whedbee a Dr. Sleethová.

"Neviděli jste tu Davida, že?" zeptala jsem se jich.

Dr. Whedbee odtáhl ruku od tváře Normy Shearerové.

"Už odešel," odpověděla Dr. Sleethová a vyprostila se z objetí nejlepších filmů let 1929 -1930.

"Říkal, že jde někam k Forest Lawn," poznamenal Dr. Whedbee a pokoušel se uhladit nepoddajné bflé vlasy.

"A neviděli jste Dr. Mendozovou? Měla přijet dnes ráno."

Neviděli ji ani oni, ani Dr. Hotard a Dr. Thibodeaux, kteří mě zastavili v předsálí a ukázali mi pohlednici s náhrobkem Aimee Semple McPhersonové. Tiffany už měla po šichtě. Natalie nemohla najít mou rezervaci. Vrátila jsem se zpět do pokoje a doufala, že Darlene zavolá.

Klimatizace stále ještě nebyla opravena. Chvíli jsem se ovívala brožurkou o Hollywoodu, pak jsem ji otevřela a začala číst. Na zadní straně obálky byla mapa nádvoří Graumanova paláce. Deborah Kerrová a Yul Brynner také neměli společnou dlaždici a Katherine Hepburnová a Spencer Tracy dokonce ani nebyli na plánu. Ona mu připravovala vafle ve filmu Nejprve stvořil lenu a ani nedostali dlaždici.

Napadlo mě, zdali Tiffany, napůl modelka a napůl herečka, neměla na starosti dodávku cementu. Dovedla jsem si ji představit, jak tupě zírá na Spencera Tracyho a říká: "Nevidím tu vaši rezervaci."

Co to vlastně má být, napůl modelka a napůl herečka? Znamená to, že je modelka nebo herečka anebo modelka a současně herečka? Rozhodně nebyla hotelovou recepční.

Elektrony možná byly v mikrosvětě takovými případy jako Tiffany a tím se vysvětluje jejich dualita, jsou napůl vlny, napůl částice. Možná, že to vůbec nebyly elektrony. Třeba pracovaly jako elektrony jen na částečný úvazek, aby si mohly platit své kursy stabilních stavů.

Darlene se neozvala ani do sedmi. Přestala jsem se ovívat a pokusila se otevřít okno. Ani se nehnulo. Problém byl v tom, že o kvantové teorii nikdo nic nevěděl. Mohli jsme vycházet jen z pár srážek elektronů, které nikdo nemohl vidět a které se kvůli Heisenbergově principu neurčitosti nedaly přesně změřit. A pak se musel brát v úvahu chaos, entropie a všechny ty dlaždice bez otisků. Vždyť jsme ani nevěděli, kdo byla May Robsonová.

V půl osmé zazvonil telefon. Byla to Darlene.

"Co se děje?" zeptala jsem se. "Kde jsi?"

"V Beverly Wilshire."

"V Beverly Hills?"

"Ano. Je to dlouhé povídání. Když jsem dorazila do Rialta, hotelová recepční - myslím, že se jmenuje Tiffany - mi řekla, že tam nejsi. Řekla, že jsou až po střechu zaplněni nějakými vědátory a museli přespočetné zájemce poslat do jiných hotelů. Prý jsi v Beverly Wilshire v pokoji č. 1027. Jak se má David?"

"Je nemožnej," odsekla jsem. "Celou konferenci strávil okukováním otisků Deanny Durbinové v Graumanově paláci a tím, že mě přemlouval, abych s ním šla do kina."

"A půjdeš?"

"Nemůžu. Doktor Gedanken má za půl hodiny přednášku."

"Opravdu?" zeptala se Darlene překvapeně. "Počkej minutku." Chvilí bylo ticho, pak se vrátila zpět a řekla, "Myslím, že bys měla jít do kina. David je jeden z posledních dvou okouzlujících mužů v celém vesmíru."

"Ale on vůbec nebere kvantovou teorii vážně. Doktor Gedanken najímá výzkumný tým, aby našel paradigma, ale David pořád jen mluví o reflektoru na špičce budovy Capitol Records."

"Víš, možná že tím něco sleduje. Chci říct, že serióznost mohla být tím pravým pro newtonskou fyziku, ale kvantová fyzika možná vyžaduje odlišný přístup. Sid říká..."

"Sid?"

"Ten chlap, který mě pozval dnes večer do kina. Byla by to dlouhá historie. Tiffany mi dala špatné číslo pokoje a já ho překvapila, byl jen ve spodkách. Je to kvantový fyzik. Měl být také v Rialtu, ale Tiffany nemohla najít jeho rezervaci."

Základní implikací duality vln a částic je fakt, že elektron nemá žádnou přesnou polohu. Existuje jako superpozice

pravděpodobných poloh. Jenom když experimentátor pozoruje elektron, "připoutá" ho k určitému místu.

- Nádherný svět kvantové fyziky, A. Fields, UNW

Forest Lawn zavíral v pět hodin. Našla jsem si to v brožůře o Hollywoodu, když Darlene zavěsila.

Netušila jsem, kam mohl David jít. Brown Derby nebo La Brea Tar Pits nebo nějaký jiný fantastický podnik poblíž Hollywood and Vine, kde mají alfavé výhonky, které jedl John Hurt těsně před tím, než se mu roztrhl hrudní koš ve Vetřelci.

Alespoň jsem věděla, kde je Dr. Gedanken. Převlékla jsem se a nastoupila do výtahu. Přemýšlela jsem o dualitě vln a částic a fraktálech a stavech s vysokou entropií a experimentech s opožděným výběrem. Problém byl v tom, kde by se dalo najít paradigma, které by umožnilo představit si kvantovou teorii, když musíte respektovat Josephsonovy přechody a vášeň a všechny ty prázdné dlaždice. Bylo to nemožné. Dalo by to víc práce než stavět na pár otiscích chodidel a nohy Betty Grableové.

Dveře výtahu se otevřely a proti mně vyrazil Abey Fields.

"Všude vás hledám," řekl. "Neviděla jste někde Dr. Gedanken, že?"

"Není v tanečním sále?"

"Ne," odpověděl. "Už má zpoždění patnáct minut a nikdo ho neviděl. Tohle podepište," řekl a strčil mi do ruky desky s podpisovým archem.

"Co to je?"

"Petice." Vyrhl mi je. "My nížepodepsaní žádáme, aby se výroční setkání Mezinárodního kongresu kvantových fyziků ICQP nadále konala ve vhodných lokalitách," četl. "Jako je Racine," dodal a znovu mi vnutil desky. "Rozhodně ne v Hollywoodu."

Hollywood.

"Uvědomujete si, že průměrnému členovi ICQP trvalo dvě hodiny a třicet šest minut, aby se ubytoval v hotelu? Některé delegáty dokonce poslali do hotelu v Glendale."

"A v Beverly Hills," doplnila jsem bezmyšlenkovitě. Hollywood. Podprsenková muzea a bratři Marxové a gangy, které vás zabijí, když si troufnete nosit modrou nebo červenou a napůl Tiffany a napůl Stephanie a největší olejomalba světa na náboženské téma.

"Beverly Hills," zamumlal Abey. Vytáhl z pouzdra v kapse propisku a zapsal si to. "Chystám se přednést tuto petici během projevu Dr. Gedanken. Tak prosím, podepište to," řekl a podal mi tužku. "Tedy pokud nechcete, aby příští výroční zasedání bylo zase v Rialtu."

Vrátila jsem mu desky. "Myslím, že ode dneška tu může být výroční zasedání každý rok," řekla jsem a rozběhla se ke Graumanovi.

Až budeme mít toto paradigma, které obsáhne jak logické tak nesmyslné aspekty kvantové teorie, budeme moci vidět dál, než jen ke srážkám elektronů a matematice a uvidíme mikrosvět v celé jeho překvapivé kráse.

- Úryvek z přednášky Dr. Gedankena

"Chci lístek na Benjiho," řekla jsem dívce v pokladně. Vizitka na její klopě hlásala, VÍTEJTE V HOLLYWOODU. JMENUJI SE KIMBERLEY.

"Do kterého kina?" zeptala se.

"Do Graumanova," odpověděla jsem a přitom si pomyslela, teď není vhodná doba na stav vysoké entropie.

"Ale který sál?"

Znovu jsem se podívala na plakát. Benjiho dávali ve všech třech salech, v hlavním velkém a ve dvou menších po stranách.

"Dělají test reakce publika," vysvětlila Kimberley. "V každém sále běží jiný konec."

"A jaký je v hlavním sále?"

"Nevím. Já tu pracuji na částečný úvazek, abych si vydělala má lekce Organického dýchání."

"Máte nějakou minci?" zeptala jsem se, ale pak jsem si uvědomila, že na to jdu špatně. Tohle byla kvantová teorie, ne newtonská.

Nezáleželo na tom, který sál si vyberu, nebo na které sedadlo si sednu. Byl to experiment s opožděným výběrem a David už letěl po své dráze.

"Tak ten se šťastným koncem," rozhodla jsem se.

"Hlavní sál," řekla.

Prošla jsem kolem kamenných lvů do predsálí. Ve skleněné skříni vedle vchodu do kuřárny seděla Rhonda Flemingová a pár voskových figur Číňanů. Za bufetem visel těžký malovaný závěs.

Koupila jsem si krabičku rozinek v čokoládě, kelímek pražené kukuřice a krabičku žužu a vkročila do sálu.

Byl větší, než jsem čekala. Řady a řady prázdných rudých křesel se zatáčely mezi obrovskými sloupy a koncily až u opony, která zřejmě skrývala plátno. Stěny pokrývaly spletité malby. Stála jsem tam, ruce plné žužu, rozinek a kukuřice, a dívala se na lustr nad hlavou. Byl to propracovaný zlatý výbuch obklopený stříbrnými draky. Nikdy jsem si nedovedla představit něco podobného.

Světla zhasla, rudé závěsy se rozhrnuly a odhalily vnitřní oponu, která připomínala závoj skrývající plátno.

Prošla jsem uličkou a posadila se do jednoho z křesel. "Ahoj," řekla jsem a nabídla rozinky Davidovi.

"Kde jsi byla?" zeptal se. "Film už začíná."

"Vím," odpověděla jsem. Naklonila jsem se přes Davida a podala Darlene její kukuřici a Dr. Gedankenovi jeho žužu. "Pracovala jsem na paradigmatu pro kvantovou teorii."

"A?" zeptal se Dr. Gedanken a otevřel krabičku.

"A oba se mýlíte," pokračovala jsem. "Není to Graumanovo kino. Nejsou to ani filmy, doktore Gedankeně."

"Sidě," opravil mě Dr. Gedanken. "Pokud máme pracovat v jednom výzkumném týmu, měli bychom si, myslím, tykat."

"Pokud to není Graumanovo kino ani filmy, tak co tedy?" zeptala se Darlene, která jedla kukuřici.

"Je to Hollywood."

"Hollywood," opakoval Dr. Gedanken s pochybami v hlase.

"Hollywood," stála jsem na svém. "Hvězdy na chodníku a budovy, které vypadají jako stohy gramofonových desek a klobouky a radicchio a divácké průzkumy a podprsenková muzea. A filmy.

A Graumanovo kino."

"A Rialto," dodal David.

"Zvlášť Rialto."

"A ICQP," přisadil si Dr. Gedanken.

Vzpomněla jsem si na černé a šedé diapozitivy Dr. Lvova a mizející seminář o chaosu a Dr. Whedbeeho, který psal na desku zpětného projektoru VÝZNAM nebo snad INFORMACE. "A ICQP," souhlasila jsem.

"Praštila doktorka Takumiová opravdu doktora Iversona kladívkem do hlavy?" zeptala se Darlene.

"Psst," okřikl nás David. "Myslím, že film už začíná." Vzal mě za ruku. Darlene se uvelebila se svou kukuřicí pohodlněji a Dr. Gedanken si dal nohy na opěradlo sedadla před sebou. Vnitřní opona se otevřela a plátno se rozzářilo.

*přeložil Stanislav Švachouček
ilustroval Alois Křesala*